

Dušan Živković

CIKLUS: NOĆI BEZ DNA

NOĆ CEZARA

Stotine hiljada vojnika
čuvaju granice imperije.
Čuva me i Brut na dvoru.
Čuva i Senat zakon i red.
Zašto mi nemir onda srce razara?
Zašto mi bogovi ne daju sna?
Zašto me probada svaki pogled
mojih čuvara?

Zaspaću i ja
u ovoj noći bez dna,
posle svih rimskih građana.
Svanuće nakon mog sna
svečano jutro istine
da Rimu pokaže nove puteve,
da osvetli lica i naličja,
da odvoji krv izdajnika
od krvi mojih čuvara.

NOĆ SELJAKA

Prazne oči
gledaju praznu zdelu.
Onemoćale padaju ruke,
raspete, krvave od rada.
Jedno zna: sutra će raditi još više
da deci hleba donese
i zna da treba leći,
a glava sama pada na sto
i sanja
mirisne, široke njive
svojih predaka.

NOĆ DVORSKE BUDALE

Zar niko nije video
dvorsku budalu da plače
jer ne zna više kako
da nasmeje svog kralja?
U ovoj noći bez dna,
u poluljudskom cviljenju
na um mu pada misao
da su mu čini bačene

na lakrdijaške moći,
na kapu i na praporce.

Sad dvorska budala ustaje
i besno juri
po svom šarenom, stečenom imanju
i budi
i preti
i preklinje
svoje odane slugе
da mu povrate nadu
u život plemićkog roda,
da mu kazuju šalu
dostojnu kraljevog smeha.
A slugе, u goreм očaju,
čas beže, čas poštu odaju
najvećoj dvorskoj budali
što čeka pogubljenje
jer se pred punim dvorom,
ostavši odjednom bez mašte,
drznuo pred kraljem
da imitira kralja.